

ČO JE DESIVEJŠIE AKO MYSEL SÉRIOVÉHO VRAHA?

J. D. BARKER

PIATA
OBĚŤ

POKRAČOVANIE BESTSELLERA ŠTVRTÁ OPICA

Ljndeni

Piata obeť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

J. D. Barker

Piata obeť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PIATA OBĚŤ

PIATA OBĚŤ

J. D. BARKER

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem otcovi

I

Porter

Deň prvý • 20.23

Tma.

Bola nepreniknuteľná, hustá, vírila okolo neho, pohlcovala všetko svetlo, až kým nezostalo nič. Tmavá a nepreniknuteľná ako atrament. Jeho myšlienky sa dusili v hmle. Slová sa snažili nájsť a spojiť do zmysluplných viet, ale práve keď sa zdalo, že sa stretnú, opäť ich pohltil a nahradil rastúci pocit strachu a ťažoby. Akoby sa jeho telo ponáralo do kalných hlbín dávno zabudnutého jazera.

Pach vlhkosti. Pleseň.

Dusno.

Sam Porter chcel otvoriť oči.

Musel otvoriť oči.

No tie sa vzpierali a zostávali zatvorené. Hlava ho bolela a v spánkoch mu pulzovalo.

Cítil pulzujúcu bolesť za pravým uchom.

„Snaž sa nehýbať, Sam. Nechcem, aby ti bolo zle.“ Hlas znel tlmene, akoby prichádzal z diaľky, ale bol mu povedomý.

Porter ležal na zemi.

Pod končekmi prstov cítil studenú oceľ.

Potom si spomenul na injekciu. Ihlu na krku, rýchle pichnutie a potom chladnú tekutinu, ktorá mu prúdila pod kožu a do svalov

a... Porter sa prinútil oči otvoriť, hoci jeho ťažké viečka opäť vzdorovali. Oči pod nimi mal suché, takmer ho páľili.

Pokúsil sa pretrieť si ich. Pravú ruku mu však zastavila reťaz, ktorá ho držala a ťahala za zápästie.

Zadržal dych a s námahou sa posadil. Hlava sa mu zakrútila, keď sa krv trochu rozprúdila. Takmer sa znova prevrátil na chrbát.

„Hej, upokoj sa, Sam. Ten etorfín z teba rýchlo opadne, ale vydrž chvíľu.“

Rozsvietilo sa svetlo, oslepujúca halogénka namierená priamo na jeho tvár. Porter prižmúril oči, ale zároveň sa nechystal odvrátiť zrak, pohľad stále upieral na muža vedľa svetla, hoci ho videl len v podobe rozmazaného tieňa.

„Bishop?“ Porter sotva spoznal vlastný hlas, tak sucho a drsne znel.

„Ako sa máš, Sam?“ Tieň sa posunul o krok doprava, prevrátil prázdne vedro a sadol si naň.

„Nesvieť mi tým poondiatym svetlom do tváre.“

Porter mykol reťazou, ktorá bola pripevnená k putám na jeho zápästiach. Jej druhý koniec zacinkal o rúru, vodovodné alebo možno plynové potrubie. „Čo to, doriti, je?“

Anson Bishop sa načiahol k svetlu a posunul ho o kúsok nižšie. Bola to obyčajná žiarivka na stojane. Svetlo dopadalo na škarovú stenu. V zadnom rohu bol radiátor a vedľa neho stará práčka a sušička.

„Lepšie?“

Porter znova potiahol za reťaz. Bishop sa usmial a pokrčil plecami.

Keď ho Porter videl naposledy, mal nakrátko ostrihané tmavohnedé vlasy. Teraz ich mal dlhšie, nepoddajné a o niečo svetlejšie. Tvár mu pokrývalo troj-, možno štvordňové strnisko. Jeho formálne oblečenie nahradili džínsy a tmavosivá mikina s kapucňou.

„Príliš sa o seba nestaráš,“ poznamenal Porter.

„Doba je zlá.“

Oči však zmeniť nemohol. Stále v nich mal ten istý chlad. Jeho oči sa nezmenili.

Bishop vytiahol zo zadného vrečka lyžicu a pomaly ju obrátil v prstoch. Svetlo sa odrazilo od zúbkovaného ostria na jednej strane – bola to lyžica na citrusy.

Porter si ju nevšímal. Namiesto toho sklonil hlavu a ukazovák poklepal na kovovú tyč pod sebou. „Je to tá istá nemocničná posteľ, na ktorú si pripútal Emory?“

„Viac-menej.“

„Nemohol si zaobstarať inú?“

„Tie veľa nevydržia.“

Spod postele sa na podlahu ťahala tmavočervená škvrna. Tmavá škvrna na špinavej betónovej podlahe. Porter sa na ňu nepýtal. Prsty mal lepkavé, keď sa dostal k spodnej časti kovového lôžka. Ani na to sa nepýtal. Na stene po jeho ľavici viselo niekoľko políc plných rôznych maliarskych potrieb – plechoviek, štetcov, pláten. Strop tvorili dvojmetrové drevené dosky s polmetrovými medzerami medzi nimi. Prechádzali cez ne elektrické káble a vodovodné potrubia a zvyšok priestoru zaberala klimatizácia. „Toto je suterén bytového domu. Nie veľký, ale starší. Potrubie, ktoré máš nad hlavou, je izolované azbestom, takže na tvojom mieste by som doň veľmi nerýpal. Miesto je opustené, tvoje svetlo je napojené na predlžovačku, ktorá vedie na poschodie... možno k nejakej batérii? Určite nie ku generátoru, pretože ten by bolo počuť. Elektrina tu dole nefunguje, inak by si použil niektorú zo zástrčiek okolo. A je tu pekelná zima. Z úst mi ide para, takže ani kúrenie nefunguje. Ďalšie znamenie, že dom je opustený. Inak by majiteľ neriskoval, že mu v mraze prasknú vodovodné rúry.“

Bishop bol taký spokojný, až sa mu objavil úsmev na perách.

Porter pokračoval: „Dom je dosť úzky, takže to môže byť radový dom. Vzhľadom na to, že by si si asi nevybral obľúbenú štvrť, kde už majú obyvatelia napríklad Starbucks alebo internet a každé podozrivé individuum nahlásia polícii, je dosť možné, že si vybral West Side. Možno Wood Street alebo nejaké podobné miesto. Napríklad na Wood Street je veľa opustených domov.“

Porter siahol voľnou rukou do puzdra pod teplým kabátom, kde nosil pištoľ, ale bolo prázdne. Aj jeho mobilný telefón bol preč.

„Policajt v tebe sa nezaprie.“

Wood Street bola od jeho bytu vo Wabashi vzdialená dobrých pätnásť minút cesty, keď nebola hustá premávka. Bol asi blok od domu, keď pocítil bodnutie v krku. Všetko to boli, samozrejme, len dohady, ale Porter chcel, aby sa Bishop sústredil na jeho rozprávanie. Čím viac hovoril, tým menej sa sústredil na lyžicu v ruke.

Pálčivá bolesť, ktorú Porter cítil v hlave, sa teraz sústredila na miesto za pravým okom.

„Možno ma začneš presviedčať, aby som sa vzdal. Nechceš mi vysvetliť, ako by som mohol uniknúť trestu smrti, keby som začal spolupracovať?“

„Nie.“

Tentoraz sa Bishop usmial. „Hej, chceš niečo vidieť?“ Porter by za normálnych okolností povedal nie, ale bolo jasné, že na jeho odpovedi nezáleží. Tento chlap mal v hlave plán, konkrétny cieľ. Uniesť detektíva chicagskej mestskej polície priamo z ulice bolo riziko, ktoré by nikto nepodstúpil bez vážneho dôvodu.

Porter nahmatal kľúče v pravom prednom vrecku. Bishop mu zobral zbraň a telefón, ale kľúče tam nechal. Na krúžku boli okrem iného aj kľúče od pút, ktoré sa hodili k väčšine kusov. Dôvod mu vysvetlili ako nováčikovi. Osoba, ktorá zatknutému nasadila putá, často nebola osobou, ktorá ich odstraňovala. Zatknutého počas celého procesu často dva- alebo trikrát premiestnili. Z tohto dôvodu platilo pravidlo, že zatknutému sa museli odobrať kľúče, a to všetky. Každý trochu skúsenejší kriminálnik mal kľúč od pút pre prípad, že by ho nejaký policajný nováčik zabudol prehľadať. Porter by však musel vytiahnuť kľúč z pravého vrecka, nejako ho dostať do ľavej ruky, odomknúť putá a potom odzbrojiť Bishopa, skôr ako prekoná vzdialenosť jeden a pol metra, ktorá ich v tej chvíli delila.

Zdalo sa, že Bishop nemá inú zbraň ako lyžicu.

„Pozri sa sem, Sam,“ povedal Bishop.

Porter sa k nemu otočil.

Bishop vstal a prešiel na druhú stranu pivnice k stolu vedľa práčky. Potom sa vrátil ku stoličke s drevenou debničkou v ru-

kách, na ktorej ležal Porterov Glock. Bishop položil zbraň na zem vedľa seba, palcom prešiel po zámke na debničke a otvoril veko.

Na Portera hľadelo šesť očí uložených na červenom zamate. Bishopove obete.

Porter fľochol na zbraň.

„Pozri sa sem,“ zopakoval Bishop a ticho sa zachechtal.

Bolo to zlé. Bishop vždy postupoval podľa rovnakého vzoru. Najprv obetiam odrezal ucho, potom im vyrezal oči a nakoniec jazyk. Všetko spolu so správou poslal rodine obete v bielej škatuli previazanej čiernou stužkou. Vždy. Nikdy sa od tohto postupu neodklonil. Nenechával si trofeje. Veril, že trestá rodiny za zlo, ktoré spáchali, že vykonáva akýsi druh zvrátenej spravodlivosti. Neschovával si oči. Nikdy si nenechával...

„Radšej by sme mali začať.“ Bishop láskavo pohladil vrchnák škatuľky, potom ju položil na zem vedľa pištole a zdvihol lyžicu k svetlu.

Porter sa prevalil z postele a vykrikoval, keď sa mu kovové puto zarylo do zápästia. Tyč vydržala. Snažil sa nevnímať bolesť a nemotorné si siahol ľavou rukou do pravého vrecka po kľúč. Kopol posteľ Bishopovi do chrbta. Prstami nahmatal kľúče, no Bishop sa vyhol posteli a tvrdým kopancom zasiahol Portera do ľavej holene. Porter sa neudržal a tvrdo spadol na podlahu. Puto na pravom zápästí sa mu znova utiahlo a tentoraz mu sila pohybu vykĺbila rameno.

Skôr než stihol zareagovať, pocítil ďalšie vpichnutie ihly, tentoraz do stehna. Pokúsil sa pozrieť dolu, ale Bishop ho chytil za vlasy a mykol späť.

Porter začínal strácať vedomie. Pokúsil sa brániť. Bojoval zo všetkých síl. Bojoval tak dlho, kým nevidel, ako sa lyžica blíži k jeho ľavému oku, cítil, ako mu zubaté ostrie narazilo na tarzálnu kosť pod očnou guľou, ako sa celá lyžica dostala do očnej jamky, ako...

„Bola aspoň pekná?“

Porter sa mykol, až sa mu bezpečnostný pás zarezal do tela. Zhlboka sa nadýchol, otočil hlavu doľava a za volantom uvidel Nasha. „Čože? Kto?“

Nash sa usmial. „To dievča, o ktorom sa ti práve snívalo. Úplne si stonal blahom.“

Šesť očí.

Porter bol stále dezorientovaný, ale teraz si aspoň uvedomil, že sedí na sedadle spolujazdca v Nashovom chevrolete. Bol to Star Nova z roku 1972, ktorý si kúpil pred dvoma mesiacmi, keď mu o tretej ráno na ceste číslo 290 odišla jeho milovaná Fiesta a on musel zavolať na stanicu, aby mu poslali služobné auto, lebo Porterovi sa nemohol dovolať.

Porter sa pozrel z okna. Bolo pokryté tenkou vrstvou námrazy a prachu z cesty. „Kde sme?“

„V Hayes, takmer v parku,“ odpovedal Nash a vyhodil smerovku. „Nechceš tentoraz zostať v aute?“

Porter pokrútil hlavou. „Som v pohode.“

Nash odbočil doľava do Jackson Parku a pokračoval po nedávno opravej príjazdovej ceste. Červené a modré svetlá sa odrážali od čiernych stromov lemujúcich jej okraj. „Už sú to štyri roky a štyri mesiace, Sam. Ak stále zle spíš, mal by si sa s niekým porozprávať. Nemyslím mňa ani Clair... len s niekým.“

„Som v poriadku,“ zopakoval Porter.

Po pravej strane minuli zazimované bejzbalové ihrisko a vošli hlbšie medzi holé stromy. Pred sebou videli ďalšie svetlá, najmenej pol tucta áut, možno viac. Štyri hliadkové vozidlá s uniformovanými policajtmi, sanitka a hasičské auto. Veľké halogény osvetľovali breh lagúny a miesto činu označené žltou páskou bolo posiate plynovými ohrievačmi.

Nash zastavil za dodávkou, zaradil parkovanie a vypol motor. Ten dvakrát prskol a chvíľu to znelo, akoby sa chystal sám znova naštartovať, až potom zmlkol.

Keď Porter vystúpil z auta do ľadového vzduchu, všimol si, že na nich civie niekoľko policajtov.

„Mohli sme si vziať moje auto,“ šepol Nashovi. Pod nohami mu vŕzgalo čerstvo napadany sneh.

Porter vlastnil Dodge Charger z roku 2011.

Väčšina ich kolegov tvrdila, že to auto bolo prejavom Porterovej krízy stredného veku, keďže pôvodne jazdil na Toyote Camry, ktorú vymenil na svoje päťdesiate narodeniny. No športové auto mu kúpila manželka ako prekvapenie po tom, čo ich toyotu zdemolovali vo štvrti South Side, kde nemali práve radi policajtov. Porter priznával, že za volantom omladol o niekoľko rokov a za volantom sa často usmieval.

Heather mu zastrčila kľúče do torty a on si takmer zlomil zub, keď ich našiel.

Vyviedla ho so zviazanými očami po schodoch pred dom a potom zaspievala „Veľa šťastia, zdravia“ hlasom, ktorý by nemal šancu uspieť v súťaži *Americký idol*.

Porter si na ňu spomenul, vždy keď nastúpil do auta, ale mal pocit, že v poslednom čase mu ju pripomína čoraz menej vecí. Jej tvár sa mu v mysli čoraz viac rozmazávala.

„To tvoje auto za to vlastne tak trochu môže. Vždy jazdíme na tvojom a Connie vždy smutne stojí pred mojím domom. Keď ju naštartujem, hneď si spomeniem, že ju chcem dať do poriadku. A keď si na to nabudúce spomeniem, možno ju nakoniec naozaj odveziem do garáže a pustím sa do toho.“

„Connie?“

„Každé auto by malo mať meno.“

„Nie, nemalo. Autá nemajú mať mená a ty nemáš ani poňatia, ako to auto... dať do poriadku. Osobne si myslím, že si ten šrot dovliekol domov a až keď si prvý raz strčil kľúč do zapalovania, pochopil si, že to nebude štyridsaťtrminútová záležitosť ako v televíznom programe *Oprava vrakov*,“ povedal Porter.

„V tej šou zvyčajne klamú. Mali by ľudom povedať, ako dlho to naozaj trvá.“

„Mohlo to byť horšie. Mohol si sa zamilovať do relácie *Ako sa plní sen* a prestavať celý dom.“

„To je pravda, ale tam dom zrovnajú so zemou za dvadsaťdva minút, takže sa im investícia niekoľkonásobne vráti. Keby som to urobil s jedným alebo dvoma domami, mal by som peniaze na to, aby som si dal opraviť auto. Hej, tam je Clair...“ Zohli sa pod

žltou páskou ohraničujúcou miesto činu a pokračovali k brehu lagúny.

Clair stála vedľa ohrievača s mobilom pri uchu. Keď ich zbadala, kývla hlavou smerom k brehu, zakryla rukou mikrofón telefónu a povedala: „Predpokladáme, že je to Ella Reynoldsová.“ Potom pokračovala v telefonáte.

Porterovi zovrela žalúdok.

Ella Reynoldsová bola pätnásťročné dievča, ktoré zmizlo pred tromi týždňami. Naposledy ju videli po škole neďaleko Logan Square, keď vystupovala z autobusu asi dva bloky od svojho domu. Rodičia okamžite nahlásili jej zmiznutie a o necelú hodinu neskôr sa už správa objavila v informačnom a komunikačnom systéme na hlásenie únosov detí, známom pod skratkou AMBER. Nebolo to nič platné. Polícia nedostala ani jeden tip, ktorý by k niečomu viedol.

Nash vykročil k vode, Porter hneď za ním. Lagúna bola zamrznutá.

Na ľade pri brehu stáli štyri oranžové kužele usporiadané do obdĺžnika, medzi ktorými bola natiahnutá žltá páska. Vnútri obrazca niekto z ľadu odhrnul sneh.

Porter váhavo stúpil na ľad a počúval spod neho hlasné praskanie. Bez ohľadu na to, koľko nôh prešlo po ľade pred ním, vždy cítil nervozitu, keď po ňom kráčal.

Keď sa dostal bližšie a pozrel dolu, uvidel dievča. Ľad bol priehľadný ako sklo.

Hľadelo priamo nahor prázdnyimi očami.

Jeho pokožka bola strašne bledá s jemným modrým nádychom, ktorý nemalo len okolo očí. Tam sa zmenila na tmavú fialovú. Ústa malo otvorené, akoby chcelo niečo povedať. No slová z neho nikdy nevyšli.

Porter si kľakol, aby si dievčinu lepšie prezrel.

Mala na sebe červený kabát, čierne džínsy, bielu pletenú čiapku a rovnaké rukavice. Na nohách mala niečo, čo vyzeralo ako ružové tenisky. Ruky jej voľne plávali pozdĺž tela, ale nohy mala skrútené pod sebou a postupne sa strácali v tmavej hĺbke. Telá sa

vo vode zvyčajne nadúvali, ale takýto chlad dokázal telo dokonale zakonzervovať. Porter by dal prednosť nafúknutej verzii. Keď sa mŕtvolý až tak veľmi nepodobali na ľudí, ľahšie sa na ne dalo pozeráť a posúdiť situáciu. Nebolo v tom toľko emócií.

Toto dievča vyzeralo ako niečie dieťa, bezbranné a ponechané osudu pod sklenuou prikrývkou.

Nash stál za ním a pohľadom prechádzal po stromoch na druhej strane vody. „V roku 1893 sa tu konala svetová výstava. Na druhej strane lagúny postavili japonskú záhradu. Celá oblasť je zalesnená. Keď som bol malý, otec tam so mnou chodieval. Hovoril, že počas druhej svetovej vojny ju zničili. Myslím, že som niekde čítal, že sa našli finančné prostriedky a na jar sa má začať s rekonštrukciou. Vidíš tie označené stromy? Budú sa rúbať.“

Porter sa pozrel tým istým smerom ako jeho partner. Lagúna bola rozdelená na dve časti, západnú a východnú, medzi nimi bol ostrov. Mnohé stromy na zalesnenom ostrovčeku boli označené ružovou značkou. Na opačnom brehu bolo niekoľko malých lavičiek pokrytých tenkou vrstvou snehu. „Čo myslíš, kedy to tu zamrzá?“

Nash sa na chvíľu zamyslel. „Koncom decembra, možno začiatkom januára. Prečo?“

„Ak je to Ella Reynoldsová, ako sa dostala pod ľad? Zmizla pred tromi týždňami. Lagúna musela byť vtedy už zamrznutá.“

Nash otvoril poslednú fotografiu Elly Reynoldsovej na displeji svojho telefónu a ukázal ju Porterovi. „Podobá sa na ňu, ale možno je to len náhoda. Možno je to ďalšie dievča, ktoré sa prepadlo pod ľad, keď ešte nebol úplne zamrznutý.“

„Ale vyzerá ako ona.“

Clair sa objavila vedľa nich. Dýchla si do dlaní a počúvala si ich. „Volala mia Sophie Rodriguezová z oddelenia nezvestných detí. Poslala som jej fotku a ona prisahá, že je to Ella Reynoldsová, len oblečenie sa nezhoduje. Povedala, že keď Ella zmizla, mala na sebe čiernu bundu. Podľa svedkov sedela v autobuse v čiernej bunde, nie v niečom červenom. Sophie zavolała Ellinej matke a tá potvrdila, že jej dcéra nemala červený kabát ani biele rukavice či čiapku.“

„Takže buď je to úplne iné dievča, alebo ju niekto prezliekol,“ prehodil Porter. „Sme dobrých dvadsať kilometrov od miesta, kde Ella zmizla.“

Clair si zahryzla do spodnej pery. „Budú ju musieť identifikovať.“
„Kto ju našiel?“

Clair ukázala na policajné auto na okraji miesta činu. „Malý chlapec a jeho otec. Ten malý má dvanásť rokov.“ Pozrela do poznámok vo svojom telefóne. „Scott Watts. Prišiel sa s otcom pozrieť, či sa dá na lagúne korčuľovať. Otec sa volá Brian. Povedal, že jeho syn odhrňal sneh a zbadal časť ruky. Tak mu povedal, aby ustúpil, a odhrnul väčší kus. Stačilo mu to na to, aby si uvedomil, že pod ľadom je človek. Potom zavolať záchranku. To bolo asi pred hodinou. Telefonoval o 7.29. Usadila som ich do auta pre prípad, že by si s nimi ešte chcel hovoriť.“

Porter prešiel ukazovákou po ľade a potom sa pozrel pozdĺž brehu. Neďaleko stáli dvaja policajti, ktorí sa na nich ostražito pozerali. „Ktorý z vás to tu odhrňal?“ spýtal sa.

Mladšia z dvoch policajtov, žena okolo tridsiatky s krátkymi blond vlasmi, okuliarmi a teplým ružovým kabátom, zdvihla ruku. „Ja, pane.“

Jej partner počúval nohami. Vyzeral asi o päť rokov starší ako ona. „Dohliadal som na to. Prečo?“

„Nash? Môžeš mi to podať?“ Porter ukázal na metlu s dlhými bielymi štetinami, ktorá ležala na hromade vybavenia patriaceho forenznému tímu.

Potom pokynul dvom policajtom, aby k nemu pristúpili. „Nebojte sa, zvyčajne nehryziem.“

Porter sa v novembri vrátil z nútenej dovolenky, ktorú si vzal, keď mu počas lúpeže v miestnom obchode zabili manželku. Stále chcel pokračovať v práci, hlavne aby sa rozptýlil a nemyslel na to, čo sa stalo.

Najhoršie dni prišli hneď po jej smrti, keď sa zamkol v ich spoločnom byte. Všetko mu ju tam pripomínalo.

Jej tvár naňho hľadela z fotiek na každej poličke. Vzduchom sa šírila jej vôňa. Prvý týždeň nemohol spať, ak na posteľ nepolo-

žil jej oblečenie. Jediné, na čo dokázal myslieť, bolo to, čo urobí mužovi, ktorý ju zabil. A on nechcel, aby sa mu tieto myšlienky stále vynárali v hlave.

Nakoniec ho z bytu dostal Opičí vrah.

Prezývali ho aj Opičí vrah 4 alebo skrátene OV4. Ten sa pomstil mužovi, ktorý zavraždil Porterovu manželku. On bol dôvodom, prečo sa ľudia v jeho prítomnosti správali čudne, rovnako ako títo dvaja policajti. Nebáli sa ho, skôr k nemu cítili posvätnú úctu.

Bol detektív, ktorý umožnil Opičiemu vrahovi v úlohe forezného technika preniknúť do vyšetrovania. Bol to on, koho OV4 bodol vo vlastnom dome. Bol to on, kto napokon dostal sériového vraha, len aby mu opäť unikol.

Bolo to pred štyrmi mesiacmi a ľudia o tom stále hovorili, len on nie.

Dvaja policajti sa priblížili. Žena si k nemu čupla.

Porter metlou zmietol sneh smerom k brehu na vonkajšom okraji oploteného areálu. Keď sa kruh čistého ľadu rozšíril o pol metra, položil metlu a prešiel dlaňou po vyčistenej ploche. Začal v strede a pomaly sa posúval k okraju. Zastavil sa asi pätnásť centimetrov od hranice snehu. „Tu. Siahnite si.“

Mladšia policajtká si zložila rukavicu a váhavo počúvala. Pomaly prešla prstami po ľade.

Zastavila sa asi tri centimetre od jeho dlane.

„Cítite to?“

Prikývla. „Malá ryha. Nie je veľmi hlboká, ale je tam.“

„Označte ju týmto.“ Podal jej značkovač.

O minútu neskôr bol okolo tela nakreslený úhľadný štvorec a ďalšie dva malé, asi desaťcentimetrové po stranách.

„Myslím, že to vysvetľuje všetko,“ povedal Porter.

Nash sa zamračil. „Čo to má znamenať?“

Porter vstal a pomohol žene na nohy. „Ako sa voláte?“

„Lindsey Rolfesová z kriminálky, pane.“

„Pani vyšetrovatelka Rolfesová, mohli by ste mi vysvetliť, čo to znamená?“

Chvíľu premýšľala, očami preletela z Portera na ľad a potom späť, napokon zjavne pochopila. „Lagúna bola zamrznutá, niekto do ľadu vyrezal diery, pravdepodobne motorovou pílou, a potom dievča hodil do vody. Keby sa prepadla sama, stopa v ľade by bola nepravidelná, nie štvorcová. To jednoducho nedáva zmysel...“

„Čo?“

Zamračila sa, zalovila v hromade náradia, vytiahla nabíjaciu vrtačku, nasadila trojcentimetrový vrták a vyvrtala dve diery – jednu mimo nakresleného štvorca, druhú tesne pri tele. Potom pomocou pravítka odmerala hrúbku ľadu. „Nechápem to – je to pod úrovňou ľadu.“

„Ja sa vôbec nechytám,“ vyhlásila Clair.

„Doplnil vodu,“ odvetil Porter.

Rolfesová prikývla. „Áno, ale prečo? Mohol vyrezať diery, hodiť telo pod existujúci ľad a nechať diery prirodzene zamrznúť. Tak by to bolo oveľa rýchlejšie a jednoduchšie. Telo by zmizlo, možno navždy.“

Clair vzdychla. „Mohli by ste to vysvetliť tým z nás, ktorí neabsolvovali kurz vrtania dier do ľadu?“

Porter ukázal na pravítko a Rolfesová mu ho podala. „Ľad tu má hrúbku najmenej dvanásť centimetrov. Tu vidno hladinu vody.“ Ukázal na značku na pravítku. „Ak do tohto ľadu vyrežete štvorec a vytiahnete ho, od hrany ľadu po hladinu vody zostane dvanásťcentimetrový schod. Predpokladajme, že potom spustíte mŕtve dievča do vody, ono sa potopí a vy chcete diery zakryť. Existuje len jeden spôsob, ako to urobiť. Museli by ste počkať, kým voda okolo tela nezamrzne v tenkej vrstve. Potom by ste na vrch pôvodného ľadu pridali vodu, aby ste diery vyplnili.“

„Ale to by mrzlo najmenej dve hodiny,“ dodala Rolfesová. „No, pri mrazoch, aké máme teraz, možno o niečo menej.“

Porter prikývol. „Jednoducho tam lial vodu, kým nový ľad nebol rovnako hrubý ako ten pôvodný. Náš páchatel' je trpezlivý. Muselo mu to trvať dlho.“ Potom sa obrátil na staršieho z dvojice forenzných technikov: „Budeme potrebovať ten ľad. Všetko, čo je nad telom, a spoň niekoľko centimetrov okolo toho naznače-

ného štvorca. Máme dosť veľkú šancu, že sa nejaká páchatelova stopa dostala do mrznúcej vody. Skláňal sa nad ňou dosť dlho.“

Technik vyzeral, že sa chystá niečo namietnuť, ale potom neochotne prikývol. Vedel, že Porter má pravdu.

Porter obrátil pohľad späť na spleť stromov za vodou. „Len nechápem, prečo ju ten človek hodil sem, a nie tam. Ťahať mŕtvolu cez otvorené priestranstvo, hrajsť sa s rezaním ľadu, potom dolievať vodu a čakať, kým zamrzne... to všetko je riskantné. Páchatel ju mohol preniesť cez most a nechať ju kdekoľvek medzi stromami. Našli by ju až na jar, keď by tam rúbali. Namiesto toho strávil hodiny tým, že ju vystavil na frekventovanom mieste. Riskoval, že ho chytia. Prečo to robil? Aby vytvoril ilúziu, že tu bola oveľa dlhšie než v skutočnosti? Musel vedieť, že na to prideme.“

„Mŕtve telá sa nevznášajú na hladine,“ namietol Nash. „Aspoň nie prvých pár dní. A toto je dokonale zachované. Nechápem, ako je možné, že pláva.“

Porter prešiel prstom po okraji štvorca a zastavil sa pri jednom z menších štvorcov na boku. Potom priblížil tvár k ľadu a pozrel sa na dievča z iného uhla. „No, tak to ma...“

„Čo?“ Rolfesová sa k nemu naklonila.

Porter prešiel rukou po ľade, kde boli ramená mŕtveho dievčaťa. Keď našiel, čo hľadal, položil tam Rolfesovej ruku. Pozrela naňho a keď trochu zaborila prsty do ľadu, vytreštila oči. To isté miesto nahmatala aj na druhej strane. „Niečo položil na dieru, aby sa nepotopila. Pravdepodobne dosku, súdiac podľa stôp. Potom jej okolo tela pod ramenami omotal povraz alebo tenké lano a priviazal ho k doske, až kým doplnená voda nezamrzla. Napokon odrezal povraz. Koniec ešte stále cítiť v ľade. Je uviazaný tak, aby sa udržal tesne pod ľadom. Ak sa naň pozriete zo správneho uhla, uvidíte povrázok.“

„Chcel, aby ju niekto našiel?“ spýtala sa Clair.

„Chcel urobiť dojem, keď ju niekto nájde,“ odpovedal Porter. „Dal si veľa námahy, aby to vyzeralo, že zamrzla pod ľadom pred niekoľkými mesiacmi, hoci je tu nanajvýš pár dní, skôr ani to nie. Musíme zistiť prečo.“

„Ten chlap nás ťahá za nos,“ vyhlásila Rolfesová. „Z miesta činu urobil hotový príbeh.“

Pud sebazáchovy a strach sú dva najsilnejšie ľudské inštinkty. Porter si nebol istý, či chce spoznať človeka, ktorý nemá ani jeden z nich. „Vytiahnite ju odtiaľ,“ povedal napokon.

2

Porter

Deň prvý • 23.24

„Mám ísť s tebou hore?“

Sedeli v zaparkovanom aute pred Porterovým domom na Wash Avenue. Nash nohou držal plyn, aby Connie nezdochol motor. S príchodom noci sa výrazne ochladilo.

Porter pokrútil hlavou. „Choď domov a oddýchni si. Ráno sa do toho pustíme.“

Forenzní technici motorovými pílamy vyrezali ňad okolo mŕtveho dievčaťa. Potom veľký kus rozlámali na menšie, ktoré naložili do vedier a odniesli do laboratória na analýzu. Telo dievčaťa putovalo do márnice na identifikáciu. Keď Porter a Nash odchádzali, uniformovaní policajti ešte stále prehľadávali park, ale zatiaľ nič nenašli. Clair sa ponúkla, že zostane a prezrie si záznam z jedinej bezpečnostnej kamery umiestnenej pri vstupe do parku. Ani nevedela, čo hľadá, a Porter jej nevedel poradiť nič iné, len aby v záznamoch z posledných troch týždňov hľadala čokoľvek nezvyčajné, najmä po pracovnom čase. Park sa po zotmení zatváral a s výnimkou niekoľkých pouličných svetiel umiestnených na najrušnejších miestach tam vládla tma. Pri lagúne neboli žiadne svetlá, ale každý, kto by tam prišiel po zotmení, musel byť nápadný.

„Len čo sme prišli k lagúne...“ začal Porter.

Nash ho zastavil. „Nemusíš mi nič vysvetľovať. Je to v poriadku.“

Porter mávol vo vzduchu rukou. „V poslednom čase som toho veľa nenaspal. Vlastne odkedy Heather zomrela. Vždy keď vojdem do nášho bytu, cítim sa strašne osamelo. Stále čakám, že vyjde zo svojej izby alebo že príde zvonku s taškami plnými potravín, ale to sa už nestane. Nechcem sa stále pozeráť na jej polovicu posteľe a zakaždým ju nájsť prázdnu. Nechcem sa pozeráť na jej zubnú kefku v kúpeľni, ale zároveň sa nedokážem prinútiť vyhodiť ju. Rovnaké je to aj s jej oblečením. Asi pred týždňom som chcel takmer všetko zabaliť do škatúl a odniesť do charity. Po prvej blízke som musel prestať. Ako som preberal oblečenie, zrazu bolo všade cítiť jej vôňu, takmer akoby sa na chvíľu vrátila. Viem, že sa s tým musím vyrovnáť, ale neviem, či to dokážem.“

Nash vystrel ruku a stisol priateľovi rameno. „Dokážeš. Pôjde to, daj tomu čas. Nikto ťa nesúri. Len si pamätaj, že máš nás. Ak budeš niečo potrebovať, stačí povedať.“ Nash nervózne pohladil volant, nahmatal odlepený kus umelej kože a potiahol zaň. „Možno by ti pomohla zmena. Zčať niekde inde odznova.“

Porter pokrútil hlavou. „Nemôžem. Našli sme toto miesto spolu. Je to môj domov.“

„Čo tak dovolenka?“ navrhol Nash. „Máš jej dosť.“

„Áno, možno.“ Porter zdvihol zrak k prednej stene bytového domu. Nechystal sa odtiaľ odísť. Určite nie v najbližšom čase.

Dvere chevroletu sa so zavrzganím otvorili, keď Porter chytil kľučku a vystúpil. „Ježiš, to je kosa.“

„Je čas vytiahnuť čižmy a whisky.“

Porter dvakrát zaklopal na strechu auta. „Keď sa s ním trochu pohráš, mohlo by to byť úžasné auto.“

Nash sa naňho usmial. „O siedmej v konferenčnej miestnosti?“

„Áno, o siedmej.“

S tým odišiel.

Porter sa ešte chvíľu obzeral za Nashovým odchádzajúcim autom a potom zamieril do malého foyeru domu. Musel sa pritom opatrne vyhýbať zamrznutým psím výkalom na schodoch. Pre-

šiel okolo poštových schránok a zamieril hore schodmi. Ak mal na výber, výťahom nešiel. Keď vstúpil do bytu, privítali ho zmiešané pachy tucta rôznych jedál prinesených z donášky. Najhorší zápach sa šíril z hromady škatúl od pizze na kuchynskom stole a napĺňal vzduch pachom syra a starej salámy.

Porter si prehodil kabát cez operadlo stoličky, vošiel do spálne a rozsvietil svetlo.

Posteľ a dva nočné stolíky stáli odsunuté v zadnom rohu.

Na stene nad miestom, kde pôvodne stáli, viseli fotografie, poznámky, výstrižky z novín a lepiace lístky. Niektoré boli zviazané šnúrkou. Keď Porterovi došla šnúрка, použil na ich spojenie čierne fixku.

Tu bolo všetko, čo sa dozvedel o OV4 alebo Ansonovi Bishopovi, alebo Paulovi Watsonovi. Všetci boli jedna a tá istá osoba. Mal podrobnosti o Bishopových zločinoch, ale predovšetkým sa zameral na to, kam mohol Bishop utiecť.

V rohu spálne ležal na zemi notebook, ktorého obrazovka jasne žiarila. Porter ho zdvihol, aby preskúmal displej. Používal Google Alerts (čo bolo prekvapivo jednoduché aj pre neho, hoci nemal ani základné počítačové zručnosti). Mal ho nastavený tak, že do svojej súkromnej e-mailovej schránky dostával upozornenie o každej zmienke, článku, čomkoľvek o Bishopovi, Watsonovi alebo OV4, čo sa objavilo na internete. Niekedy mu trvalo celé hodiny, kým všetko prešiel, ale aj tak vždy e-maily roztriedil a miesta, ktoré sa v textoch spomínali, si zaznačil na veľkú mapu sveta pripnutú na stene uprostred ostatných poznámok. Boli medzi nimi aj miestne mapy. Desiatky máp každého väčšieho mesta.

Údaje zozbierané za štyri mesiace.

Mapy boli plné špendlíkov. Červené ukazovali miesta, kde Opičieho vraha spozorovali, modré miesta, odkiaľ pochádzal autor článku, žlté adresy ľudí, ktorí boli zavraždení spôsobom typickým pre OV4 alebo ktorí zmizli podobným spôsobom. Opičí dvojníci boli všade. Hoci sa mnohé zo špendlíkov nachádzali v okolí Chicaga, niektoré sa objavili aj v Brazílii alebo dokonca v Moskve.

Porter vzal žltý špendlík a na mape Chicaga našiel lagúnu v Jackson Parku. „Ella Reynoldsová, nezvestná od 22. januára 2015, zrejme nájdená 12. februára 2015,“ zamrmlal si sám pre seba. Nemal dôvod veriť, že za tým stojí Opičí vrah, ale nechal lístok na mieste, kým sa to nevytlúči.

Očné viečka mal ťažké od únavy. Hlava ho ukrutne bolela.

Sadol si na podlahu a začal prechádzať dnešné oznámenia z Googlu. Všetkých stodevätidesiatdeväť.

Keď mu po dvoch hodinách zazvonil telefón, uvažoval, že ho nechá zvoniť, ale potom si to rozmyslel. Ľudia nevolajú o pol druhej v noci, ak nemajú vážny dôvod.

„Porter,“ povedal.

Prečo mal vždy pocit, že jeho hlas znie v noci hlasnejšie? Chvíľu bolo ticho, potom sa ozvalo: „Detektív? Tu Sophie Rodriguezová z oddelenia nezvestných detí. Clair Nortonová mi dala vaše číslo.“

„Čo pre vás môžem urobiť, pani Rodriguezová?“

Opäť nastalo ticho. „Máme ďalšie nezvestné dievča. Myslím, že by ste sem mali prísť, vy a váš partner.“

3

Porter

Deň druhý • 2.21

„Sem“ znamenalo kamennú budovu na King Drive vo štvrti Bronzeville.

Rodriguezová sa v telefóne nezmienila o žiadnych podrobnostiach. Povedala mu len, že prípad súvisí s mŕtvym dievčaťom nájdeným v parku predchádzajúci deň a že by mal určite prísť osobne.

Porter zaparkoval Charger na ulici za Nashovým Chevy a brodil sa cez snehové záveje popri obrubníku k domu na rohu. Nemusel ani zaklopať. Uniformovaný policajt vo dverách ho spoznal a uviedol dovnútra. Tam našiel Nasha a ženu, ktorú nepoznal, sedieť v hale naľavo od vchodu. Vedľa Nasha sedel muž, ktorý mohol mať okolo päťdesiatky, s prešedivenými vlasmi, oblečený v tvídovom športovom saku a džínsoch. Ďalšia žena, nepochybne jeho manželka, sedela na pohovke a v ruke kľúčovito zvierala vreckovku.

Keď Porter vošiel do haly, prvá zo žien vstala. „Detektív Porter? Som Sophie Rodriguezová z oddelenia pre nezvestné deti. Ďakujem, že ste prišli. Viem, že je veľmi neskoro.“

Porter jej podal ruku a prezrel si miestnosť.

Väčšina podobných kamenných domov v štýle novej tudorovskej gotiky bola postavená na prelome dvadsiateho storočia. Tento konkrétny bol zrekonštruovaný s nebývalým dôrazom na

detaily vrátane pôvodnej výzdoby a nábytku. Aj koberce vyzerali ako pôvodné, ale museli to byť kópie, starostlivo vyrobené reprodukcie originálov. Všade naokolo bol starožitný nábytok.

Muž, ktorý sa rozprával s Nashom, podal Porterovi ruku. „Som doktor Randal Davies a toto je moja manželka Grace. Veľmi pekne vám ďakujem, že ste prišli v túto hodinu.“

Muž ukázal na kreslo vedľa pohovky.

Porter odmietol. „Radšej postojím. Táto noc je veľmi dlhá.“

„Dáte si kávu?“

„Áno, prosím. Bez mlieka.“

Doktor Davies sa ospravedlnil a zmizol v chodbe.

Porter sa pozrel na Rodriguezovú, ktorá si medzitým znova sadla na pohovku.

„Pani Daviesová nás zavolala krátko po polnoci, pretože jej dcéra neprišla domov,“ povedala Rodriguezová.

Pani Daviesová zdvihla zrak. Oči mala červené a opuchnuté.

„Lili pracuje v obchode s obrazmi v centre mesta. Vždy vo štvrtok tam ide rovno zo školy a domov sa vracia Uberom. Zatvárajú o jedenástej a ona je vždy doma o pol dvanástej. Ak sa stane, že z nejakého dôvodu mešká, napíše mi esemesku. Je to veľmi zodpovedné dievča. Je to jej prvá práca. Vie, že sa o ňu bojíme...“ Zľahka si utrela oči vreckovkou. „Keď bolo trištvrté na dvanásť a neozvala sa mi, zavolala som jej, ale hovor presmerovalo rovno do hlasovej schránky. Viem, že to znamená, že má vypnutý mobil, ale ona to nerobí. Nikdy si ho nevypína. Vie, že sa o ňu bojíme. Zavolala som jej najlepšej kamarátke Gabby a potom...“

„Ako sa volá Gabby?“ spýtal sa Porter.

„Deeganová. Gabrielle Deeganová. Dala som jej kontaktné údaje vašej kolegyni.“ S tými slovami sa obrátila k Rodriguezovej. Porter ju neopravil.

Pani Daviesová pokračovala: „Gabby povedala, že Lili celý deň nevidela. Nebola v škole a neodpovedala na esemesky. Lili sa takto nespráva. Je to vzorná študentka, má samé áčka. Naposledy chýbala v štvrtej triede, keď mala ovčie kiahne. Potom už ani raz.“ Pani Daviesová sa odmlčala a skúmala Porterovu tvár. „Vy ste

ten detektív, ktorý chytil... panebože, vy si myslíte, že našu dcéru uniesol Opičí vrah? Preto ste tu?“ vzlykla a oči sa jej zaliali slzami.

„Toto nebol Opičí vrah,“ ubezpečil ju Porter, hoci sám si tým nebol celkom istý. „V tejto chvíli nemáme dôvod domnievať sa, že vašu dcéru niekto uniesol.“

„Ale ona by len tak nezmizla.“

Porter sa pokúsil zmeniť tému. „Kam chodí do školy?“

„Na Wilcoxovu akadémiu.“

Doktor Davies sa vrátil a podal Porterovi šálku pariacej sa kávy. Potom sa postavil vedľa svojej ženy, ktorá stále sedela na pohovke. „Viem, na čo myslíte, ale už sme vašej kolegyni povedali, že Lili nemá priateľa. Nikdy by nevynechala školu. A určite by si nedovolila neprísť do práce. Miluje to tam. Niečo sa stalo. Vo svojom telefóne má aktivovanú funkciu Nájst' môj iPhone, ale z nášho účtu to nefunguje. Volal som do Apple, ale povedali mi, že to nefunguje, keď je telefón vypnutý. Naša dcéra by svoj telefón nikdy nevypla.“

Nash si odkašľal. „Pani Daviesová, mohli by ste detektívi Porterovi povedať, čo mala Lili na sebe, keď ste ju naposledy videli?“

Pani Daviesová prikývla. „Jej obľúbený kabát, červenú parku Perro, bielu čiapku, rovnaké rukavice a tmavé džínsy. Keď je príliš chladno, Lili sa prezlieka do rovnošaty až v kampuse. Dnes ráno sa so mnou prišla rozlúčiť do kuchyne. Veľmi rada nosí ten kabát. Kúpila si ho zo svojej prvej výplaty v Barneys. Bola naň veľmi hrdá.“

Rodriguezová našpúlila pery.

Porter nepovedal nič.

4

Porter

Deň druhý • 3.02

„Ako je to vôbec možné?“

„Mohli by sme im ukázať fotku kabáta, aby sme potvrdili, že je to ona,“ navrhol Nash.

Porter pokrútil hlavou. „Nemôžeme im ukázať fotku mŕtveho dievčaťa.“

Všetci traja stáli pred sídlom Daviesovcov a ich dych vytváral v ľadovom vzduchu obláčiky pary.

„Nie je možné, aby niekto dokázal uniesť Lili Daviesovú, obliecť Ellu Reynoldsovú do jej šiat a pochovať ju v parku pod ľad. To sa jednoducho nedalo urobiť. Nemal dosť času.“ Porter šúchal nohami. Odhadoval, že je niekoľko stupňov pod nulou. „Znamená to, že by musel byť v parku cez deň, keď je normálne teplo. A vtedy by ho niekto videl.“

Nash sa nad tým zamyslel. „V tomto počasí nikto nechodí do parku skoro ráno. Jediný čas, keď by riskoval, by bol, keď niesol telo z auta k vode. Ak nebol niekto veľmi blízko, nič by ho nerušilo. Náš páchatel len vyzeral ako chlapík v lagúne, ktorý možno loví ryby cez dieru v ľade alebo niečo podobné. Keby vedľa seba položil rybársky prút, mohol by tam pokojne byť celý deň bez toho, aby mu niekto venoval pozornosť.“

„Ak sa nebudeme zaoberať logistikou, aký to má zmysel?“ spýtala sa Rodriguezová.

Porter a Nash si vymenili pohľady. Obaja vedeli, že sérioví vrahovia málokedy konajú tak, aby to dávalo zmysel. Alebo ich konanie nedávalo zmysel nikomu okrem nich samých. A hoci mali zatiaľ len jednu obeť, ak by sa ju podarilo spojiť s tým zmiznutým dievčaťom, naozaj by mohlo ísť o sériového vraha.

„Poznala Ella Reynoldsová Lili Daviesovú?“ spýtal sa Porter Rodriguezovej.

Tá pokrútila hlavou. „Jej rodičia to meno počuli len v televízii.“

„Mali by sme nájsť Liliinu kamarátku Gabby,“ navrhol Porter. „O kolkej odišla do školy?“

Rodriguezová sa pozrela do svojich poznámok. „O štvrt na osem.“

Nash zavrel oči a v duchu počítal. „To je len dvanásť hodín od chvíle, keď Lili zmizla, do chvíle, keď našli v jazere zamrznutú Ellu.“

„Hej, tuším vieš počítať.“ Porter sa usmial.

„Ak to urobil jeden človek, je rýchly. Efektívny,“ skonštatoval Nash.

Porter sa obrátil k Rodriguezovej. „Vy ste Sophie, však?“

Prikývla.

„Vráťte sa dovnútra a prehladajte dievčenskú izbu. Hľadajte čokoľvek nezvyčajné. Vezmite jej počítač, skúste v ňom nájsť e-maily a uložené dokumenty. Hľadajte denník, fotografie... Ak niečo nájdete, zavolajte mi. Zistite, kadiaľ chodila do školy. Či vôbec chodila pešo, alebo či mala odvoz. A či chodila sama alebo s kamarátmi. Dobré?“

Rodriguezová si zahryzla do spodnej pery. „Čo to znamená pre Lili?“

Porter sa zatiaľ nechcel uberať týmto smerom. Obrátil sa späť k Nashovi. „Poďme zobudiť Eisleeho.“

5

Porter

Deň druhý • 4.18

Úrad súdneho lekára a márnica okresu Cook sa nachádzali na West Harrison v centre Chicaga. V túto hodinu Portera a Nasha nezdržiavala žiadna doprava a parkovisko pred ústavom bolo tiež takmer prázdne. Strážnik na vrátnici zdvihol hlavu, pozrel na nich ospalými očami a kývol na pozdrav. „Zapište sa, prosím.“

Porter načmáral na papier v zakladači Burt Reynolds a podal ho Nashovi, ktorý sa zapísal ako Dolly Parton. Potom odovzdal zakladač späť strážnikovi a vykročil za Porterom k radu výťahov v zadnej časti haly. Porter nemal rád výťahy, ale ešte menej sa mu páčilo chodiť na vyššie poschodia po schodoch.

Druhý výťah zľava prišiel ako prvý, a skôr než si to Porter stihol rozmyslieť, nastúpil hneď za Nashom.

Stlačil tlačidlo s číslom tri. „Dolly bývala kus.“

„Stále je,“ odvetil Nash. „Super kočka.“

„Kočka?“

„Vysvetlím ti to, keď budeš starší, Sammy.“ Dvere sa otvorili do prázdnej chodby.

Nash sa pozrel na automat na nápoje, ale potom ho minul a zamieril k dvojkrídlovým dverám na konci chodby.

Toma Eisleyho našli sedieť za stolom. Zdvihol k nim hlavu, ale potom sa vrátil k tomu, čo čítal.

Porter očakával, že prehodí nejakú poznámku o skorej ranej hodine, ale namiesto toho sa Eisley spýtal: „Boli ste niekedy pri oceáne?“

Porter a Nash sa na seba nechápavo pozreli.

Eisley zavrel knihu na stole a vstal. „To je jedno. Myslím, že sa tým teraz nechcem zaoberať.“

„Predpokladám, že pracuješ na našom dievčati?“ zatiahol Porter.

Eisley vzdychol. „Snažím sa. Začali sme, hneď ako nám ju priviezli. Telo nebolo úplne zmrznuté, ale teplota bola hlboko pod normálom. Preto bude dosť ťažké určiť čas smrti.“

„A príčinu už poznáš?“

Eisley otvoril ústa, akoby sa chystal niečo povedať, ale potom si to rozmyslel. „Zatiaľ nie. Budem potrebovať ešte niekoľko hodín. Pokojne tu počkajte, ak chcete.“

Skôr než stihli odpovedať, zmizol za dverami do pitevne.

Nash kývol Porterovi. „Mám pocit, že to chvíľu potrvá.“

Porter sa zvalil do žltého vinylového kresla vedľa Eisleyho dverí, viečka mal ťažké od nedostatku spánku.

6

Porter

Deň druhý • 7.26

„Páni?“

Porter otvoril oči, zažmurkal a chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že je v márnici, v Eisleyho kancelárii. Prevalil sa na žltom vinylovom kresle a teraz ho bolel krk, lebo zaspal s hlavou v neprirodzenom uhle. Nash sedel pri Eisleyho stole s hlavou položenou na hromade papierov.

Eisley zdvihol ťažkú lekársku učebnicu takmer meter nad stôl a pustil ju. Kniha dopadla s hlasným buchnutím a Nash sa strhol. Po brade mu stekali sliny. „Čo to...“

„Najlepší chicagski pracanti,“ povedal Eisley. „Nasledujte ma.“

Porter zdvihol oči k hodinám na stene – bolo asi pol ôsmej. Od ich príchodu uplynuli viac ako tri hodiny. „Dočerta, nechcel som zaspať,“ zamrmlal a vytiahol z vrecka mobilný telefón. Mal tri zmeškané hovory od Clair, ale žiadnu správu v hlasovej schránke.

Eisley ich viedol okolo stola a cez dvojkrídlové dvere v zadnej časti kancelárie do priestranej pitevne. Porter aj Nash si vzali gumené rukavice zo stojana na stene za dverami.

Každý zvuk tu znel strašne hlasno.

To bola prvá vec, ktorá Porterovi napadla, vždy keď sem vošiel. Vďaka béžovej dlažbe a rovnakým obkladačkám na stenách znelo všetko inak. Druhá vec, ktorá ho vždy doslova zarazila, bola teplo-

ta. Netušil, koľko stupňov je v miestnosti, ale mal pocit, že teplota musela klesnúť o dobrých dvadsať stupňov. Na zátylku mu naskočila husia koža a roztriasol sa. Tretia vec, na ktorú si nikdy nezvykol, bol zápach. Nedalo sa povedať, že by bol odporný, a dnes určite nebol, ale bol neuveriteľne intenzívny. Ťažká vôňa priemyselných čistiacich prostriedkov sa snažila prekryť všadeprítomný zápach niečoho iného. Porter radšej nemyslel na to, čo to bolo.

Nad hlavami im svietili jasné žiarivky, ktorých svetlo sa odrážalo od skriniek z nehrdzavejúcej ocele. Nad vyšetrovacím stolom, na ktorom ležalo telo dievčaťa vyťahnutého z jazera, viselo veľké kruhové chirurgické svetlo.

Eisley zavrel dievčaťu oči.

Šípková Ruženka.

Vedľa nej ležala pokrčená vyhrievacia elektrická deka a štyri veľké lampy.

Eisley pristihol Portera, ako sa na ne pozerá. „Mali sme šťastie. Nebola vo vode veľmi dlho a jej telo bolo hneď pod ľadom. Keby úplne zamrzla, museli by sme na pitvu čakať niekoľko dní. V jej prípade nám trvalo len pár hodín, kým sme zvýšili jej telesnú teplotu natoľko, aby sme mohli začať pracovať.“

„Ale ešte si ju neotvoril,“ prehodil Nash. „Zdá sa mi, že si ešte ani nezačal.“

„Bol by si prekvapený, čo všetko sa dá z tela zistiť, keď vieš, kam sa pozeráť,“ odvetil Eisley. „Otvoriť ju budem môcť až zajtra, ešte je veľmi studená. Ak by som ju príliš rýchlo zohrial, riskoval by som kryštalizáciu a poškodenie na bunkovej úrovni. Ale to neznamená, že vám zatiaľ nemôžem dať nejaké odpovede. Na rozdiel od vás dvoch som pracoval.“ Prstami prešiel po vlasoch mŕtveho dievčaťa. „Rozprávala sa so mnou a ja som ju počúval.“

„Dobre, teraz sa naozaj začínam báť,“ povedal Porter.

Eisley sa naňho usmial a odstúpil od stola. „Mám ti povedať, čo som zistil?“

„Bol by si veľmi láskavý.“

Vrátil sa k stolu a zdvihol ruku k telu dievčaťa. „Studená voda ho výnimočne dobre zakonzervovala. Väčšine tiel nájdených vo

vode sa ťažko odoberajú odtlačky prstov. Koža má tendenciu scvrknúť sa a my ju musíme najprv natiahnuť späť, kým môžeme odobrať odtlačky. Ako keď doma sedíte príliš dlho vo vani a koža na prstoch sa vám scvrkne.“

„Ja sa radšej sprchujem,“ povedal mu Porter.

Eisley si jeho poznámku nevšimol. „Keďže teplota vody bola tesne nad bodom mrazu, jej prsty zostali nedotknuté a pravdepodobne by vydržali až do jarného oteplenia.“ Spustil dievčaťu ruku späť nad stôl a jemne ju uložil pozdĺž tela. „Výsledky prišli asi pred dvoma hodinami. Môžem potvrdiť, že toto je Ella Reynoldsová, dievča, ktoré zmizlo pred tromi týždňami.“

Porter vzdychol. Čakal to, ale počuť to takto nahlas bolo depriujúce. „Čo čas smrti a jej príčina?“

„Ako som povedal, určiť čas smrti môže byť kvôli ľadovej vode ošemetné. V tejto chvíli by som povedal, že zomrela nie viac ako pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami, ale najmenej pred dvadsiatimi štyrmi. Dúfam, že keď sa pozriem na pečeň a ďalšie orgány, budem to môcť ešte viac spresniť,“ vysvetlil. „Pomôžete mi ju otočiť?“

Porter a Nash si vymenili pohľady. Nash ustúpil o krok dozadu. Na detektíva z oddelenia vrážd mal k mŕtvolám zvláštnu averziu.

Porter chytil dievča za nohy a Eisley popod pazuchy. Potom ho spoločne obrátili.

Eisley prešiel prstom po dlhej tmavej modrine, ktorá sa mu tiahla po chrbte. „To je od lana, ktoré ju držalo pod vodou. Podľa sfarbenia môžem povedať, že ju priviazal až po smrti. No veľmi krátko po smrti, inak by lano nezanechalo takú výraznú stopu, najmä keď mala na sebe teplý kabát.“ Kývol hlavou smerom k jej oblečeniu úhľadne položenému na pulte z nehrdzavejúcej ocele.

Nash k nemu podišiel, zdvihol červený kabát a začal prehľadávať vrecká. „Našli sa na tomto oblečení nejaké identifikačné údaje?“

„To oblečenie nie je jej, však?“ Eisley to vyslovil skôr ako konštatovanie než ako otázku.

Porter sa naňho pozrel. „K tomuto záveru si dospel sám?“

„Predpokladal som to, ale nepovedal by som, že je to môj záver. Všetko jej bolo dosť tesné. Za normálnych okolností by som to pripísal tomu, že sa telo vo vode nafúklo, ale keďže bola vo vode len minimálny čas, zdalo sa mi to zvláštne. Najmä spodná bielizeň a džínsy boli o jednu alebo dve veľkosti menšie. Vtlačila by sa do nich, ale boli jej také tesné, že sa musela cítiť nepohodlne. A pozri na tú čiapku,“ povedal a ukázal na pult. „Na leme sú písmená, myslím, že iniciálky.“

Nash odložil kabát, vzal bielu čiapku a obrátil ju naruby. „L. D. Je to trochu vyblednuté, ale dá sa to prečítať.“

„Lili Daviesová,“ povedal Porter.

„Možno áno.“

„Kto je to?“ spýtal sa Eisley.

„Ďalšie dievča, ktoré je odvčera nezvestné,“ odvetil Porter.

„Takže človek, ktorý toto dievča zavraždil, ho obliekol do cudzích šiat?“ opýtal sa Eisley.

„Vyzerá to tak.“

„Hm.“

„A čo príčina smrti?“ spýtal sa Porter. „Na tele nič nevidím. Žiadne rany ani známky po škrtení.“

V tej chvíli sa Eisleyho tvár rozjasnila. „No, bude to vyzeráť veľmi zvláštne.“

„Ako zomrela?“

„Utopila sa.“

Nash sa zamračil. „To sa mi nezdá až také čudné. Našli sme ju v jazere pod ľadom.“

Porter zdvihol ruku. „Povedal si, že stopy po lane na jej chrbte sú posmrtné. A teraz tvrdíš, že keď ju páchatel vložil do vody, bola ešte živá?“

„Ale nie, už bola mŕtva. Tvrdím, že sa utopila a potom ju hodil do jazera.“ Prešiel k mikroskopu na vyvýšenom stole po svojej lavici. „Pozri sa sem,“ povedal a ukázal na prístroj.

Porter k nemu podišiel a zahľad sa do okulára. „Na čo sa pozerám?“

„Keď ju priviezli, podarilo sa mi strčiť jej do pľúc hadičku a vytiahnuť vodu. Túto vodu.“

Porter sa zamračil. „A čo je to za omrvinku, ktorá v nej pláva?“

Eisleymu myklo kútikmi úst. „To je soľ, kamarát.“

„Utopila sa v slanej vode?“

„Presne tak.“

Nash sa zatváril zmätene. „Sme v Chicagu... najbližšie more je odtiaľto vzdialené asi tisícpäťsto kilometrov, nie?“

„Najbližšie je Atlantik,“ povedal mu Eisley. „Baltimore v Marylande. Asi tisíc šesťsto kilometrov.“

Porterovi zazvonil mobil. Pozrel na displej a prijal hovor.

„Ahoj, Clair.“

„Už si sa vrátil z dovolenky? Volala som ti už asi desaťkrát.“

„Volala si mi trikrát.“

„Takže telefón ti funguje,“ odpovedala. „Nikdy by si nemal nechať ženu čakať, Sam. Zvyčajne sa to neskončí dobre.“

Porter prevrátil oči a pomaly prešiel na druhú stranu miestnosti. „Sme u Eisleyho v pitevni. Potvrdil, že to dievča z jazera je Ella Reynoldsová. Okrem toho to vyzerá, že mala na sebe oblečenie Lili Daviesovej.“

„Kto je Lili Daviesová?“

Myslel si, že jej povedal o tom druhom nezvestnom dievčati, ale potom si uvedomil, že nie. Naposledy sa videli v parku a odvtedy spolu nehovorili. Potreboval sa vyspať, myšlienky mal rozmazané. „Mohla by si nás o pol hodiny čakať v konferenčnej miestnosti? Budeme tam aj s Nashom. Musíme sa porozprávať o tom, čo je nové.“

„Jasné,“ odpovedala. „Ani sa ma neopýtaš, prečo ti volám?“

Porter zatvoril oči a rozstrapatil si vlasy. „Prečo mi voláš, Clair?“

„Niečo som našla na zázname z bezpečnostnej kamery v parku.“

„O pol hodiny v konferenčnej miestnosti. Všetko tam preberieme. A zober so sebou aj Kloza.“

7

Lili

Deň druhý • 7.26

„Dáš si pohár mlieka?“

Lili Daviesová počula jeho hlas, skôr ako ho uvidela. Naozaj ho uvidela.

Hovoril pomaly, ticho, akoby šepkal, a každé slovo veľmi starostlivo zvažoval, kým ho napokon vypustil z úst. Trochu šušlal, mal problém so slovom „dáš“.

Asi pred piatimi minútami zišiel po schodoch a podlahové dosky pod jeho váhou zavrzgali. Keď však zostúpil z posledného schodu, zostal nehybne stáť. Zahalil ho tieň a Lili dokázala rozoznať len obrysy muža.

Skutočne to bol obrys muža, nie chlapca.

Niečo na jeho postoji, širokých pleciach a ťažkom dychu jej napovedalo, že ide o dospelého muža, nie o jedného z chlapcov zo školy. Nebol to jeden z jej kamarátov, ktorý sa pokúša o kanadský žartík, ale chlap, ktorý ju skutočne uniesol.

Lili chcela to mlieko.

V hrdle mala sucho ako na púšti. A bola hladná.

V žalúdku jej stále ticho škvrkalo.

No nepovedala ani slovo, dokonca nevydala ani hláska. Namiesto toho sa schúlila hlbšie do kúta, pritisla sa chrbtom k vlhkej

stene a pritiahla si smradľavú zelenú prikrývku bližšie k telu. Vyvolávala v nej pocit bezpečia, akoby bola v matkinom náručí.

Muž bol preč najmenej hodinu, možno aj dlhšie. Lili využila ten čas na to, aby zistila, kde je. Neodvážila sa báť, nemohla si dovoliť mať strach. Mala jednoducho problém a vedela, ako problémy riešiť.

Ocitla sa v suteréne staršieho domu.

Vedela to, pretože aj ich dom bol starší, a pamätala si, ako vyzerala ich pivnica, kým jej rodičia nezaplatili firme, aby ju zrenovala. Mala veľmi nízky strop a nerovnú podlahu. Páchla plesňou a darilo sa v nej pavúkom. V každom kúte alebo zákutí visela nová alebo stará pavučina a tie malé potvory boli všade. Keď prišla firma, vyčistila celú pivnicu, vyrovnala podlahu, utesnila steny, obložila ich sadrokartónom a vymaľovala ich. To pavúky aspoň na chvíľu vyhnalo.

Jej priateľka Gabby bývala v úplne novom dome, postavenom len pred dvoma rokmi a ich suterén bol úplne iný. S vysokým stropom, rovnou podlahou, množstvom svetla a vzduchu. Položili doň koberec, zariadili ho nábytkom a urobili z neho rodinnú izbu, kam sa chodili spoločne hrať. Takú miestnosť by ste zo suterénu v starom dome jednoducho nedokázali vytvoriť ani pri veľkom úsilí. Vlhkosť sa dala zakryť, podlahy vyrovať, steny omietnuť a vymaľovať, ale pavúky sa vždy vrátili. Odmietali sa vzdať svojho domova.

V tejto pivnici boli pavúky.

Hoci ich z miesta, kde bola, nevidela, vedela, že sú priamo nad ňou a každú chvíľu vychádzajú spoza trémov. Sledovali ju tisíckami očí, zatiaľ čo pokračovali v tkaní svojich sietí.

Muž jej dal oblečenie, lenže to neboli *jej* šaty.

Keď sa prebrala na zemi, zabalená do zelenej deky, rýchlo si uvedomila, že ju niekto vyzliekol donaha. Cudzie šaty boli zložené na úhľadnej kôpke pri jej hlave. Nehodili sa jej. Všetko jej bolo prinajmenšom o dve čísla väčšie, ale aj tak sa obliekla, pretože nič iné nemala a aj veľké oblečenie bolo lepšie ako zelená deka. Potom sa do nej aj tak zabalila.

Sedela v slabo osvetlenej vlhkej pivnici. Presnejšie povedané, sedela v kletke z pletiva umiestnenej v slabo osvetlenej vlhkej pivnici.

Klietka siahala od podlahy až po strop a časti pletiva boli nakladané na seba a spojené. Pôvodne to bol pravdepodobne koretec pre psa. Vedela to aj preto, že Gabbina rodina mala psa, huskyho menom Dakota. Na dvore mali podobnú, ak nie identickú ohradu. Gabbini rodičia v lete kúpili materiál v obľúbenom hypermarkete Home Depot a obe dievčatá sledovali, ako otec stavia celú konštrukciu. Netrvalo mu to dlho, možno hodinu, ale to bolo pravdepodobne preto, že diely nezváral.

Lili sa postavila. Držala si zelenú deku okolo tela a zároveň prstami prechádzala po rôznych rúrkach a hrubých kovových drôtoch, ktoré tvorili klietku, a hľadala spoje, pretože si pamätala, ako Gabbin otec montoval ohrádku. Keď však našla len uzlovité miesta, kde boli kúsky spojené, nádej ju opustila. Dvierka vpredu neboli zamknuté jednou západkou, ale dvoma, jednou hore a jednou pri zemi. Pokúsila sa nimi zatriasť, ale sotva sa pohli. Celá konštrukcia bola pripevnená k betónovej podlahe. Nedalo sa ňou pohnúť a ona sa nemohla dostať von.

„Mala by si niečo vypiť. Budeš potrebovať silu na to, čo príde,“ povedal muž a opäť trochu zašušlal pri slove sila.

Lili neodpovedala. Nechystala sa nič povedať. Keby sa s ním rozprávala, dodala by mu silu, a to nechcela. Nezaslúžil si, aby od nej niečo dostal.

Jediné svetlo v suteréne prenikalo cez otvorené dvere na vrchole schodiska. Muž pod nimi nehybne stál.

Liline oči bojovali s tmou a pomaly si na ňu zvykali.

Ani teraz sa však naňho nedokázala sústrediť. Bol len tmavším tieňom medzi tieňmi, obrysom na stene v pozadí.

„Otoč sa. Postav sa tvárou k zadnej stene a nehýb sa, kým ti nepoviem,“ prikázal jej.

Lili sa ani nepohla. Naopak, stuhla.

„Otoč sa, prosím.“ To bolo milšie, takmer akoby ju prosil. Zovrela deku v rukách a pritisla si ju k drobnému telu.

„Otoč sa, dočerta!“ zakričal na ňu. Jeho hlas sa odrážal od stien po celej pivnici.

Lili zalapala po dychu a urobila krok dozadu, až sa takmer potkla. Potom opäť zavládlo ticho.

„Nenúť ma kričať, prosím. Nepáči sa mi to.“

Lili cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce. Doslova počula hlasné buch, buch, buch.

Urobila ďalší krok dozadu, potom ďalší a potom ešte jeden. Keď narazila na zadnú stenu klietky, prinútila sa tvárou otočiť do rohu.

Lili počula, ako sa približuje, ako nejaký príznak. V jeho chôdzi bolo čosi zvláštne. Nepočula rázne kroky. Jedna noha dopadla na betón, ale druhá sa chvíľu šuchtala, kým aj na ňu došliapol. Pri ďalšom kroku sa to zopakovalo znova. Muž kríval, alebo jednu nohu len bezmocne vliekol po zemi. Nebola si istá. Lili sa prinútila zavrieť oči. Nechcela ich zatvoriť, ale aj tak to urobila. Posunula sa, aby sa mohla lepšie sústrediť na zvuky a predstaviť si, čo sa deje za ňou.

Počula cinkanie kľúčov a potom cvaknutie visiacej zámky na západke – tej hornej, pomyslela si. O chvíľu neskôr sa ozvala druhá. Počula, ako vysunul obe zámky, potom zdvihol západky a otvoril dvere.

Lili sa podvedome prikrčila v očakávaní toho, čo príde.

Očakávala, že po nej siahne, že niekde na tele pocíti jeho ruku alebo že ju zdrapí zozadu. Nestalo sa to. Namiesto toho počula, ako opäť zatvoril dvere, vrátil visiace zámky na miesto a s cvaknutím ju zamkol.

Napokon začula, ako odchádza od klietky.

„Teraz sa otoč späť.“

Lili poslúchla.

Vrátil sa k schodom a opäť zmizol v tme.

Na podlahe v klietke stál pohár mlieka, po ktorom stekali kvapky vody.

„Nie sú v ňom žiadne drogy,“ povedal. „Potrebujem, aby si bola pri vedomí.“

8

Porter

Deň druhý • 7.56

„Choď prvý, potrebujem si odskočiť,“ povedal Nash, keď vystúpili z výťahu na prízemí budovy riaditeľstva metropolitnej polície v Chicagu na Michigan Avenue. Nash zabočil doprava a zmizol za dverami toalety. Porter sa vydal doľava.

Po Bishopovom úteku sa do prípadu pustili federáli a vzali pátranie po Opíčom vrahovi do vlastných rúk. Porter v tom čase nebol v mocenskej pozícii, ale podľa toho, čo mu Nash povedal, sa v prvej fáze dokonca pokúsili obsadiť konferenčnú miestnosť. Nash použil proti uzurpátorom svoj neuveriteľný šarm spolu s vyhrážkami o možnej razii a vyhnal ich z konferenčnej miestnosti do miestnosti na druhej strane chodby, ktorá bola povestná zvláštnym zápachom. Vychádzal odkiaľsi z ľavého zadného rohu. Odtedy obe strany existovali vedľa seba v podobne chladnom susedstve ako Severná a Južná Kórea.

V miestnosti FBI sa nesvietilo.

Porter počkal na zvuk naznačujúci, že Nash sa zamkol na toalete, a potom skúsil otvoriť dvere k federálom.

Povolili.

Porter sa rýchlo poobzeral po chodbe a vklzol dovnútra. Svetlo nerozsvietil.

Šesť očí.

Sedem obetí. Osem, ak počítal aj Emory.

Podvedomie sa mu snažilo niečo naznačiť.

Prešiel cez miestnosť na druhú stranu k dvom tabuliam a pozrel sa na fotografie obetí. Spoznával známe tváre dievčat, ich úsmevy niekto zachytil, keď boli ešte šťastné a netušili, že sa im môže niečo stať. Počas tých osudných posledných chvíľ na jedenástom poschodí na adrese West Belmont 314 sa Bishop priznal k svojim zločinom a vyložil karty. Na svoj plán bol očividne hrdý, ale jeho logika bola zvrátená. „Tí ľudia si zaslúžili byť potrestaní,“ povedal vtedy Porterovi. Bola to pravda. Každá z obetí urobila niečo strašné, aby si zaslúžila takýto trest. Lenže Bishop po nich nešiel. Vzal im ich deti. Umučil deti na smrť, aby ich rodičia trpeli do konca života. Každé z týchto dievčat nezomrelo kvôli niečomu, čo urobilo, ale kvôli tomu, čo urobil iný člen ich rodiny. Každá z týchto krásnych mladých tvárí zaplatila za zločiny niekoho iného.

Porter pristúpil bližšie k prvej tabuli a prstami pohladil fotografiu Calli Tremellovej, Bishopovej prvej obeť. Zavraždil ju 15. marca 2009. Mala dvadsať rokov. Klozowski hneď vedel, že ide o Bishopovu prvú obeť v pozícii Opičieho vraha. Jeho precíznosť a dôkladnosť naznačovali, že zabíjal už predtým a svoje majstrovstvo dosiahol po rokoch praxe. Jeho techniky a metódy boli na nováčika príliš sofistikované. Predstava, že človek ako on behá po svete, berie životy, pripravuje sa na to... Ak takto vyzerali začiatky Opičieho vraha, Porter si nevedel predstaviť, odkiaľ sa takýto človek mohol vziať. Určitú predstavu získal z jeho denníka, ale to nestačilo, bolo to skôr nahliadnutie za záves, ktorý Bishop trochu odhrnul.

Rodičia Calli Tremellovej v utorok nahlásili jej zmiznutie. Vo štvrtok dostali poštou jej ucho. Oči nasledovali v sobotu a jazyk prišiel nasledujúci utorok. Všetko bolo zabalené v bielych škatuliach previazaných čiernou šnúrkou s ručne napísanou adresou a absolútne bez odtlačkov prstov. Bishopovi nikdy neodobrali odtlačky prstov.

Tri dni po doručení poslednej škatule našiel jej telo náhodný bežec v Almond Parku. Bola naaranžovaná na lavičke s kúskom

papiera prilepeným na dlaniach, na ktorom bolo napísané: „NEČIŇTE ZLO. Vtedy už Porter a jeho tím tušili, aký by mohol byť vrahov modus operandi, a odkaz ich teóriu potvrdil.

Nečiniť zlo sa nakoniec ukázalo ako zmysel Bishopovho sna, čo si všetci uvedomili pri druhej obeti, Elle Bortonovej. Tá zmizla 2. apríla 2010, viac ako rok po prvej obeti. Porterov tím prevzal prípad od oddelenia nezvestných detí, keď rodičia nahlásili, že dostali poštou jej ucho. Keď o týždeň a niečo neskôr našli dievča mŕtve, malo pri sebe daňové priznanie na meno svojej starej mamy, ktorá zomrela v roku 2005. Matt Hosman z oddelenia finančnej kriminality odhalil, že Ellin otec si uplatnil daňové úľavy na viac ako tucet obyvateľov domova dôchodcov, ktorý viedol. Všetci boli mŕtvi. Ella Bortonová mala len dvadsaťtri rokov. Bishop ju zabil kvôli zlým skutkom jej otca.

Keď bol motív Opičieho vraha konečne jasný, vrátili sa k prípadu Calli Tremellovej. Preverili jej rodinu a zistili, že jej matka vyberala z banky, v ktorej pracovala, peniaze, celkovo tri milióny dolárov za posledných desať rokov.

Porter urobil krok doprava a pozrel sa na tretiu fotografiu. Slečna Sy Lumaxová, 24. júna 2011. Jej otec predával detské porno. Otec Susan Devoreovej vo svojom klenotníctve vymieňal falošné diamanty za pravé. To bola obeť číslo štyri. Dňa 3. mája 2012 to bola obeť číslo päť, Barbara McInleyová, mala 17 rokov. Zmizla 18. apríla 2013. Jej sestra šesť rokov predtým zrazila a zabila chodca. Bishop zabil Barbaru za trest. Brat Allison Cramerovej viedol dielňu na Floride, kde zamestnával nelegálnych prisťahovalcov v neľudských podmienkach. Allison bola žiačka šiesteho ročníka, keď zmizla 9. novembra 2013. Mala len 19 rokov. Len o niekoľko mesiacov ju nasledovala dvadsaťdvaročná Jody Blumingtonová. Jej zmiznutie bolo nahlásené 13. mája 2014. Opičí vrah ju zabil, pretože jej otec pašoval kokaín pre kartel.

Posledná fotografia na tabuli patrila dievčaťu, ktoré Porter dobre poznal. Jediné, ktoré nezomrelo a ktoré spoznal. Pätnásťročná Emory Connorová, ktorú uniesli vlani v novembri. Hoci prišla o ucho a strávila niekoľko dní v zajatí, Bishop ju nezabil.

S najväčšou pravdepodobnosťou by to urobil, ale Porter ho našiel včas. Aspoň tak sa písalo v novinách. Porter dobre vedel, že Bishop ju nechal žiť. Vedel aj to, že Bishop chcel, aby ho našiel. Chcel mu všetko vysvetliť, vyložiť mu zmysel svojich činov, svoj odkaz ešte predtým, než zabije Talbota a utečie.

Talbot, z ktorého sa vyklul Emorin otec, bol najhorší zločinec z celej skupiny. A hoci Bishop Emory uniesol, nakoniec jej otca potrestal tak, že ho najprv zmrzačil a potom hodil do výťahovej šachty. Zabil ho a Emory ušetril.

Emory následne zdedila otcove miliardy, pretože jeho smrťou sa naplnila klauzula v jeho závete, ktorú si pred rokmi vymohla jej matka.

Emory prežila a Bishop unikol zatknutiu.

Šesť očí.

Porter si prezeral fotografie obetí Opičieho vraha. Sedem mŕtvych, jedno zachránené dievča.

Ansonovi Bishopovi sa podarilo stať súčasťou Porterovho tímu, keď v novembri predstieral, že je forenzný fotograf. Počas prvého spoločného brífingu prebrali spolu všetky predchádzajúce obete OV4 a snažili sa ho zasvätiť do prípadu. Hľadali aj Emory. Pozorne ich počúval, vstrebával, čo doteraz zistili, a tváril sa, že je to preňho všetko nové. Porter sa často vracal k tej chvíli a hľadal niečo, čo by mu prezradilo, kto v skutočnosti je, ale nič nenachádzal. Bishop nepochybne pozeral na túto tabuľu s pocitom, že urobil niečo veľkolepé, a zároveň navonok prejavoval primeranú mieru zdesenia a presne primeraný záujem. Kládol správne otázky a dával si pozor, aby informácie, ktoré dostával, nerozvíjal. Počas ich posledného stretnutia v Belmonte Bishop doslova sršal potrebou podeliť sa so všetkým, čo vedel, vysvetliť vlastné pohnútky. Tá túžba musela byť takmer nekontrolovateľná, keď si prezeral názorné tabule a počúval, čo detektívi vedia o obetiach.

Bishop však prispel niekoľkými poznámkami a poukázal na niekoľko detailov.

Porter zavrel oči a spomínal si na ten deň a jeho slová.

Spomenul si, ako Bishop poukázal na prístup k informáciám. Poradil im, aby zistili, kto má informácie o všetkých zločinoch, a odtiaľ postupovali spätne dozadu. Prínos tejto rady bol však otázný, pretože nakoniec zistili, že o všetkých zločinoch vedel Talbot a že Bishop z neho informácie vytiahol. Upozornil aj na to, že činnosť OV4 sa zrýchľuje. To bola pravda, ale ak na to vôbec mal nejaký dôvod, nikdy na to neprišli. Navyše v tej chvíli verili, že Opičí vrah je mŕtvy. Jediné, čo ich zaujímalo, bolo nájsť Emory.

Potom tu bola farba vlasov.

Porter si spomenul, ako Bishop uprel pohľad na fotografiu Barbary McInleyovej, jedinej blondínky zo všetkých. Nazval ju anomáliou. Bola to naozaj jediná blondínka v skupine atraktívnych brunetiek. Ďalej sa pýtal, či niektoré z dievčat bolo sexuálne napadnuté, čo nebolo. Spýtal sa aj na to, či po sebe Opičí vrah zanechal nejaké mužské obete. Konkrétne chcel vedieť, či niektoré z dievčat malo brata, a potom povedal niečo ako: „Vzhľadom na to, že polovica z tých rodín mala aspoň jedného syna, ak by si vyberal deti náhodne, aspoň jedna z obetí by musela byť mužského pohlavia. Ale nebola, takže musel existovať dôvod, prečo uprednostňoval dcéry namiesto synov, len ho zatiaľ nepoznáme.“ Porter vyslovil teóriu, že OV4 si za obete vyberal dievčatá jednoducho preto, že sa dali lepšie ovládať a neočakával od nich, že sa budú brániť.

Šesť očí.

Sedem mŕtvych dievčat.

Porter sa vrátil k fotografii Barbary McInleyovej. Bola potrestaná, pretože jej sestra zrazila muža a z miesta nehody ušla. McInleyová bola jediné dievča, ktoré počas brífingu vzbudilo Bishopov záujem, jediné, pri ktorom sa zastavil. Porter mal stále pred očami, ako ťuká prstom na jej fotografiu a v duchu premýšľa.

Porter sa otočil k dverám a počúval, či niekto nekráča po chodbe. Nikoho nepočul.

Naľavo od neho stál pri stene stôl a na ňom hromada škatúl – všetko, čo doteraz nazbierali o Opičom vrahovi. Na tretej škatuli zľava bolo červenou fixkou a Porterovým písmom napísané: *Obete*. Prešiel k stolu, odklopil vrchnák zo škatule a chvíľu sa

v nej prehrabával, kým netrafil na spis Barbary McInleyovej, ktorý bol tiež napísaný jeho rukou.

Boli to jeho spisy. Spisy jeho tímu. Nepatrili FBI.

„Doriti.“

Porter si zastrčil spis pod kabát, potom škatuľu opäť zakryl vrchnákom a vrátil sa k dverám. Keď si bol istý, že chodba je prázdna, vykĺzol z miestnosti a potichu za sebou zavrel.

Vkĺzol do konferenčnej miestnosti na konci chodby a rozsvietil svetlá na strope.

„Myslel som, že ste si zobrali voľno,“ zahlásil špeciálny agent Steward Diener. Sedel za Nashovým stolom s vyloženými nohami a prstom prechádzal po displeji svojho telefónu.

Porter dúfal, že prievan zdvihne starostlivo začesané vlasy na mužovej hlave. Nemal však toľko šťastia.

9

Porter

Deň druhý • 7.59

Porter hľadel na Dienera. „Našli sme telo a máme druhé nezvestné dievča. Bol som hore celú noc. Čo chcete?“

Bol tu celý čas?

„Ach, áno. Ste šikovný, že ste to zatiaľ udržali pod pokrievkou.“ Diener hodil na stôl pred Portera výtlačok *Chicago Tribune*.

Porter sa pozrel na titulok.

VRÁTIL SA OPIČÍ VRAH? OPĀŤ UNÁŠA NAŠE DCÉRY?

Pod titulkom bola fotografia Emory Connorsovej, ako kráča po chodníku so sklonenou hlavou. Článok a fotografia boli hlavnou správou dňa. V dolnej polovici titulnej strany boli ďalšie dve fotografie – širokouhlý pohľad na scénu pri lagúne v Jackson Parku a ďalšia, na ktorej bolo vidieť dom Daviesovcov.

Diener vstal, obišiel stôl, postavil sa vedľa Portera a ukázal na noviny. „Sú tam mená Elly Reynoldsovej aj Lili Daviesovej.“

„Ako je to možné? Ešte sme nič nezverejnili. Pred niekoľkými hodinami som hovoril s rodičmi Lili Daviesovej.“

Diener pokrčil plecami. „Niekto z vášho tímu údajne tvrdých chlapov neudržal jazyk za zubami.“

„To je smiešne,“ zavrčal Porter a snažil sa článok čo najrýchlejšie preletieť.

Autor informoval, že v lagúne v Jackson Parku sa našlo telo, a špekuloval, že by to mohla byť nezvestná Ella Reynoldsová. V článku sa ďalej uvádzalo, že krátko po náleze mŕtveho dievčaťa zmizlo ďalšie dievča. Podľa článku rodičia naposledy videli Lili Daviesovú odchádzať do školy, kam však nedorazila. Zvyšok článku spomínal obeť Opičieho vraha a špekulovalo sa, že Anson Bishop možno zmenil svoj vzorec správania po tom, čo ho takmer zatkli.

„Čo tu robí tento blázon?“ spýtal sa Nash od dverí.

Porter zdvihol noviny. „Roznáša správy.“

Nash vošiel dnu a prehodil si kabát cez stoličku, na ktorej ešte pred chvíľou sedel Diener. Potom si z pleca odhrnul neviditeľnú smietku. „Som rád, že uvažujete o zmene kariéry. Ak budete dobrý, mohli by sme dnes popoludní zísť do nákupného centra. Kúpime vám pekný bicykel, aby ste sa mohli pohybovať po väčšom priestore a rýchlejšie.“

Porter hodil noviny na Nashov stôl a ukázal na fotografie lagúny a Daviesovho domu. „Toto nebol Bishop. Tvrdiť opak a vyjsť s niečím takým je nezodpovedné. Hlavne, že to zvyšuje náklad.“

„Ako si môžete byť taký istý?“ odvetil Diener. „Možno sa Bishop rozhodol urobiť niekoľko zmien. Presne tak, ako sa tu píše.“

„Sérioví vrahovia nemenia svoje vzorce správania, to dobre viete. Ich modus operandi je ako ich podpis.“

Diener pokrčil plecami. „Bishop nie je obyčajný sériový vrah. Každá z jeho vrážd bola súčasťou zložitého plánu pomsty. Ten sa však skončil, keď zabil Talbota. Možno chcel vtedy so všetkým skoncovať, ale usúdil, že chuť na mladé dievčatá ho neopustila. Keď ju nezvládol, uniesol Ellu Reynoldsovú. Postaral sa o ňu a potom sa pustil po Lili Daviesovej.“ Diener vykročil k dverám. „Keď sa nad tým trochu zamyslíte a pozriete sa na to z odstupu, bude vám to dávať zmysel.“

Porter hodil na stôl kabát, v ktorom mal stále spis Barbary McInleyovej. Srdce mu divoko búšilo.

„Je to debil,“ vyhlásil Nash.

„Počul som vás!“ ozval sa z chodby Diener. „Ak sa mýlite a dievčatá zabil Opicí vrah, budete nám musieť prípad odovzdať!“

„Ten druhý je o niečo lepší,“ namietol Porter. „Jeho partner... ako sa volá? Pól? Kól, Vól...?“

„Poole. Píše sa to Poole. Frank Poole. A áno, aj on je debil. To sú všetci špeciálni agenti. Hej, pozrite, čo urobím!“ Nash chytil kľučku a chcel zabuchnúť dvere, ale v tej chvíli sa okolo neho prehnala Clair s iPadom v ruke. Kloz bol hneď za ňou s tromi bielymi škatuľami naskladanými na notebooku tak nebezpečne, až hrozilo, že spadnú.

„Mohol by mi niekto pomôcť?“ spýtal sa.

Nash zložil vrchnú škatuľu a odniesol ju k svojmu stolu.

„Počkaj, nikam s tým nechod,“ zastavil ho Kloz. „Toto mi musí vydržať týždeň.“

„Čo je v nich?“ spýtal sa Porter.

„Tri šesťbalenia šišiek z toho podniku, ktorý nedávno otvorili pár blokov od nás. Volá sa *Mier, láska a šišky*,“ odpovedal Kloz. „Ten malý bastard ich chcel všetky zjesť, tak som mu musel vysvetliť výhody delenia sa s kolegami.“

Kloz sa usmial. „Povedal si mi, že ak ich neprinesiem, pošleš hromadný e-mail a všetkým dáš vedieť, čo mám na stole. Nemohol som ich nechať v kancelárii nestrážené, keď sa to tu hmýri hyenami. V okamihu by boli preč. A je ich len osemnásť. Dávajú ich do škatule po šesť, nie po dvanásť.“

Nash otvoril svoju škatuľu a prevrátil oči. „Ježiši Kriste, sú krásne.“

Porter vzal z hromady druhú škatuľu a sadol si za stôl. Clair si vzala tretiu.

„Hej!“ zakričal Kloz. „Tie sú moje!“

„Prečo sú také malé?“ spýtal sa Porter s ústami plnými krémovej plnky.

Clair tiež vylovila zo škatule šišku. Bola posypaná rozdrvenými sušienkami Oreo. „Je to mňamka. Urobila by som vzdušné úvodzovky, ale nemám voľné prsty. Zámerne ich robia malé a predávajú za vyššiu cenu. Stoja dvakrát toľko ako obyčajné šišky.“

Keby neboli také strašne dobré, nikdy by sa k ľuďom nedostali, ale sú ako stvorené na maškrtenie. Zakaždým, keď do nejakej zahryznem, cítim, ako mi rastie zadok, ale je mi to jedno.“

Kloz si sadol na svoje zvyčajné miesto za stolom. Položil obe dlane na kovovú dosku a zhlboka sa nadýchol, aby sa upokojil, pretože už začínal červeniť. „Dobre, každý si môžete vziať jednu, ale len jednu.“

„Už som zjedol asi štyri,“ povedal Nash a zotrel si z pier sladký dôkaz. Pohľad mu padol na zdecimovaný obsah škatule. „A zvyšok si určite nechám.“

O desať minút neskôr boli všetky škatule prázdne. Zostali len šišky s jahodovou polevou. Porter pocítil, ako mu v tele koluje cukor. Vstal, prešiel k poslednej tabuli, ktorá zostala, a napísal na ňu meno ELLEN REYNOLDSOVÁ.

„Volá sa Ella Reynoldsová,“ opravil ho Nash.

Porter zavrčal, zotrel prvé meno chrptom ruky a nahradil ho správnou verziou, ELLA. „Dobre, čo teda vieme?“

Odpovedala mu Clair: „Ellu Reynoldsovú nahlásili ako nezvestnú dvadsiateho druhého januára a jej telo našli včera, dvadsiateho druhého februára. Našli ju zamrznutú pod ľadom v lagúne v Jackson Parku.“

„Nebola zamrznutá,“ skočil jej do reči Nash. „Aspoň nie úplne. Tak sa vyjadril Eisley. Ale lagúna bola zamrznutá.“

„Áno, no, to je mi ľúto,“ povedala Clair. „Podľa pracovníkov parku bola lagúna úplne zamrznutá od druhého januára, teda dva desať dní pred Elliným zmiznutím. Chcem vám ukázať, čo som našla na zázname z bezpečnostnej kamery.“

Porter prikývol. „Keď ju našli, nemala na sebe svoje oblečenie, ale veci, ktoré podľa nášho zistenia patria inému nezvestnému dievčaťu, Lili Daviesovej.“ Napísal jej meno na tabuľu a potom sa vrátil k stĺpcu pod Ellou. „Ellu naposledy videli vystupovať z autobusu asi dva bloky od jej domu, kúsok od Logan Square, čo je asi dvadsať kilometrov od miesta, kde ju našli. Mala na sebe čieru bundu. Myslím, že môžeme s istotou povedať, že páchatel celú scénu v lagúne zinscenoval tak, aby to vyzeralo, že Ellino telo od-

počíva pod ľadom už celé týždne. Čo je, samozrejme, nemožné, ak mala na sebe Lilino oblečenie.“

Nash vstal od stola, prešiel ku konferenčnému stolíku pred tabuľou a sadol si. „Až na to, aký to má celé zmysel? Dostať Ellu pod ľad mu muselo dať veľa práce, a keď jej obliekol Lilino oblečenie, prezradil dátum a čas. Nedáva to zmysel.“

„Pre neho to zmysel má,“ poznamenal Porter. „To všetko. Vráťane tohto...“

Porter napísal na tabuľu pod Ellino meno ‚Utopená v slanej vode‘.

„To myslíš vážne?“ spýtal sa Klok.

„Eisley našiel slanú vodu v jej pľúcach a žalúdku. Je si celkom istý, že príčinou smrti bolo utopenie,“ odpovedal Porter.

„Utopenie,“ zopakovala Clair. „V slanej vode.“

„Najbližšie more je vzdialené tisícpäťsto kilometrov,“ zahundral Nash.

„Budeme musieť preveriť miestne akváriá a akvaristické potreby,“ povedal Porter. „Výlet k moru s ňou asi môžeme vylúčiť. Na to by nemal čas.“

Clair pokrútila hlavou. „Myslím, že na niečo také nie som dosť vyspatá.“

„Všetci už ideme na doraz,“ súhlasil Porter. „Čo vieme o tom druhom dievčati, Lili Daviesovej?“

Nash otvoril svoj zápisník. „Rodičia sa volajú doktor Randal Davies a Grace Daviesová. Jej najlepšia priateľka je Gabrielle Deeganová. Chodí na Wilcoxovu akadémiu. Keď Lili naposledy videli, mala na sebe červenú parku. Jej matka povedala, že to bol červený kabát s kapucňou. Mala na sebe aj bielu čiapku, biele rukavice, tmavé džínsy a ružové tenisky. Do školy včera neprišla, čo znamená, že ju pravdepodobne uniesli dvanásteho februára ráno. Jej matka tvrdí, že ju videla odchádzať do školy po štvrtí na osem. Vyučovanie sa začína o osem desať a do školy je to kúsok.“

„Chodí ráno s niekým?“ spýtal sa Porter.

Nash pokrútil hlavou. „Jej mama povedala, že škola je vzdialená len štyri bloky a chodíva tam sama.“

Kloz sa smutne pozrel na škatule od šišíek a potom prešiel ku konferenčnému stolíku. „Štyri bloky naozaj nie je ďaleko. Ak sa ju niekto chystal uniesť, nemal veľa času,“ zamyslel sa Kloz.

Clair si sadla vedľa Nasha. „Za predpokladu, že išla rovno do školy, čo nemáme ako vedieť. Možno stretla nejakých priateľov a tí ju odviezli. Viem, že je to len pár blokov, ale keď som ja chodila do školy, robila som to dosť často. Takto blízko sa tí, čo jazdia autom, často stretávajú s tými, čo chodia pešo, na parkovisku sa rozprávajú a čakajú na zvonenie.“

„Môžem vojsť?“

Všetci traja zdvihli hlavy. Vo dverách stála Sophie Rodriguezová. Porter si všimol, že má na sebe ten istý sveter, ktorý mala u Daviesovcov. S najväčšou pravdepodobnosťou ani ona ešte nebola doma.

„Nech sa páči,“ ponúkol ju. „Posaďte sa, práve si všetko prechádzame.“

„Hm, Sam?“ Kloz sa znova pozrel na príchodziu. „Pamätáš sa, ako to dopadlo, keď si naposledy pozval na návštevu k sebe domov toho chlapa?“

Clair ho štouchla do ramena. „So Sophie sa poznám už takmer štyri roky. Osvedčila sa.“ Potom sa pohla ku stoličke po svojej ľavici.

Sophie si položila kabelku na podlahu pri dverách, vyzliekla si kabát a sadla si. Oči už upierala na tabuľu. „Viem, že na tom pracuje celé oddelenie vrážd, ale tie dva prípady spolu jednoznačne súvisia. Bude najlepšie, ak na tom budeme pracovať spolu. Dovedy, kým nezistíme, o čo tu naozaj ide.“

„Tak vitaj v tíme, Sophie,“ zatykal jej Porter. Nash sa naňho podozrievavo pozrel, ale nepovedal nič.

Sophie si prezrela tváre všetkých v miestnosti. „Ella pôvodne patrila mne. Vždy dúfate, že veci dopadnú dobre, ale keď sa takéto deti nenájdu do štyridsiatich ôsmich hodín, zvyčajne to znamená, že utiekli z domu alebo sa im stalo niečo horšie. Obe tieto dievčatá mali domáce zázemie, takže som v duchu očakávala ‚to horšie‘. Keď ste mi povedali o oblečení, potvrdili ste to, čo som si myslela. Len dúfam, že Lili nájdeme včas.“